

– Gotland är detaljerna, säger Lisa Lindgren, som tillsammans med maken Thomas byggt upp ett westernridningsparadis på 1700-tals gården Änggårde.

TEXT OCH FOTO: HANS-JÖRGEN RAMSTEDT

Westernridning på Gotland

Änggårde är en bit Gotländsk idyll med anor från 1700-talet. De flesta stenhusen på Gotland är gjorda i kalksten. Stilen är samma som i Provence.

”– Det var sååå himla mycket jobb. Vi bodde i en husvagn den första tiden och bara arbetade och sov.”

GOTLAND KÄNNS HELT ENKELT ANNORLUNDA. Öns speciella natur och karaktäristiska stenhus skapar en atmosfär av sydligare breddgrader. Inte konstigt med tanke på att gotlandshusen är byggda i samma klassiska stil man använder i franska Provence.

– Gotland är detaljerna, säger Lisa Lindgren, som tillsammans med maken Thomas byggt upp ett westernridningsparadis på 1700-tals gården Änggårde.

Barndomsdröm uppfylldes

Redan som liten brukade Lisa rida förbi och drömma om det vackra huset på Änggårde. Det påminner en aning om Villa Villekulla vilket lockade henne och pirrade fantasin. Så när fastigheten med anor från 1700-talet bjöds ut till försäljning 1997 bara visste hon

att hon skulle ha den. Maken Thomas måste visserligen övertalas men var ett lätt byte. Några öl i bastun och han var inne på samma tankegångar. Kort tid efteråt gick Lisas barndomsdröm i uppfyllelse när de köpte fastigheten.

De som en gång byggde huset var lite speciella och hade aldrig flyttat in i huset. Det hade stått obebott i sjuttio år och saknade alla moderniteter såsom el, vatten, värme, isolering och avlopp.

– Det var sååå himla mycket jobb, säger Lisa med eftertryck.

– Vi bodde i en husvagn den första tiden och bara arbetade och sov.

Gården skulle inte bara bli bostad. Hennes plan var att inreda en del av huset för att kunna ta emot ”bed and breakfastkunder”. Lisa, som är utbildad kallsänka har arbetat många år inom hotell och restaurang och insåg

att den ökande turismen var en möjlighet som inte fick missas.

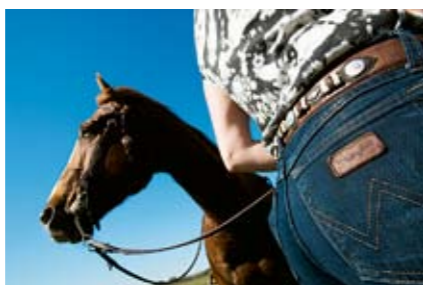
Ridit har hon gjort sen hon var liten med inriktning på klassisk stil och framförallt hoppning. Med sig till Änggårde hade hon därför tre stycken halvblod.

Thomas är datakille och hade aldrig brytt sig om, eller hållit på med hästar förrän han råkade se Stockholm Horse Show 1999 på TV.

– Jag gick förbi en tv-skärm och såg en kille rida reining och det startade mitt intresse. Det såg verkligen läckert ut.

Han kommer ursprungligen från Stockholm men fäste sig vid Gotland redan i tonåren. Han följde regelbundet med en kompis till hans mormor på ön och fastnade för den gotländska mentaliteten. Ett sätt väldigt olikt det han var van hemifrån.

Rösende är många på Gotland och för tankarna till svunna tider.

Thomas är intresserad av roping. Som tränare använder han Tommy Arvidsson som också bor och verkar på Gotland.

– Det är lättare att umgås med folk på Gotland och generationsgränser betyder inte lika mycket här som i Stockholm, säger Thomas

Det var också då han lärde känna Lisa som umgicks i samma kretsar.

För att lära sig mer om westernridning började Thomas ta ridlektioner.

– Jag red med tre tjejer som verkade vara nybörjare, men jag var långt från deras nivå. När de red i volter och gjorde övningar fick jag bara skratta runt spåret.

– Sen köpte jag en egen häst vid namn Pitten Bar. Den var inte förtjust i nybörjare och kastade av mig fyra gånger på en månad. Jag hade ont överallt, säger Thomas och skrattar åt minnen. Näja, kanske inte åt alla minnen.

Kaxig av naturen och med ökat intresse för western började han snart ifrågasätta Lisas sätt att hantera hästar. "Varför leder du hästarna så där?"

"Varför inte lära hästen stå still i stället för att binda den så tigt när du sadlar den?" Lisa hade hanterat hästar i trettio år och nu började Thomas som just börjat läsa hästböcker lägga sig i.

– Hon blev galen på mig och fick nog bita sig i läppen många gånger, säger Thomas.

Men tack vare Thomas entusiasm har nu även Lisa sett ljuset och det är bara western som gäller även för henne. Ridningen gick med tiden bättre för Thomas som i dag är medlem i aktiva Western Riders Club Gotland och är främst inriktad på roping och reining.

Bed and breakfast blev det visserligen på Änggårde, men också mycket mer. I dag är gården ett fullfjädrat ridcentra. För övrigt den enda på Gotland helt inriktad på westernridning. 25 hästar, ridbanor, lektionsridning, utedrager, clinics och nybyggd saloon är

lite av vad man kan erbjuda. Som om inte det räckte sysslar Lisa även med catering...

Hagarna breder idylliskt ut sig runt huset. I en av dem skuttar ett litet föl nyfiket runt. Totalt består gården av fem hektar mark men något eget foder tar man inte in. Det finns det inte tid till under de hektiska sommarmånaderna. Hästarna är en brokig skara av halvblod, quarter, arab, shettlandsponny, russ och olika korsningar. Helst skulle de vilja ha quarterhästar för att de är lätttridna, men de kostar för mycket pengar. Dessutom är Lisa aningen tveksam till hållbarheten hos quarterhästarna, som hon tycker ofta har för smala ben i förhållande till muskelmassan.

– Det har aldrig funnits någon riktig plan, erkänner hon. Olika hästarna har bara ramlat in i takt med att antalet ridelever hela tiden ökat.

*Tack vare Thomas entusiasm
har nu även Lisa sett ljuset
och det är bara western som
gäller även för henne.*

”– Det är inte bara ridningen. Det är hela konceptet med alla trevliga människor och deras livsstil. Vi har så himla mycket roligt utan häst.”

Thomas engagemang är nog största anledningen till att hon bytte från klassisk till westernridning, men att hon fortsatte beror på annat. Det är fler vuxna som är involverade inom westernridningen än inom traditionell engelsk ridning och hon uppskattar atmosfären det medför.

– Det är inte bara ridningen. Det är hela konceptet med alla trevliga människor och deras livsstil. Vi har så himla mycket roligt utan häst.

För att förkovra sig anlitar de regelbundet tränaren Anders Josefsson vars filosofi slår igenom verksamheten. Minst tre gånger per termin blir det och då får även Lisas ridelever chansen att delta. Sista kursen trängdes 22 personer runt Anders. Att så många deltog förklarar hon med att han är duktig på att känna var ryttarens och hästens nivå är. Och han har bra balans mellan kritik och beröm.

– Vissa tränare ger så mycket kritik att man känner sig helt sänkt efteråt. Så är inte Anders, säger Lisa.

Solen lyser ner på ridbanan från en klarblå himmel. Ridgruppens hästar river upp moln av damm när de i alla möjliga gångarter försöker förstå vad personen på deras ryggar egentligen vill. Kommunikationsproblemen är påtagliga, men efter en dryg timme på banan har alla ekipage kommit fram till någon slags kompromiss i sitt nystartade förhållande. Och det är dags att ge sig ut i den gotländska faunan.

Att rida på Gotland känns som att rida bakåt i tiden. Överallt påminns man om gamla tider. Rösen och stengärdesgårdar kantar ridvägen och man undrar hur mycket svett och hur många ryggar som gått åt för att bygga dem alla. De typiska gotländska kalkstenshusen bidrar också till den imaginära historieresan.

Adam och Eva orkidéer växer på många ställen i skogspartierna och gruppen får ibland göra vida omvägar för att inte trampa ner idyllen.

Överallt springer, hoppar och bräcker de gotländska fåren. Aningen förvildade av all tid utomhus i människors frånvaro. Det blir många stopp för att öppna grindarna mellan hägnen som håller dem åtskilda.

När vi stannar för att rasta ute vid havet ligger en stor fågel och svävar på uppvindarna ovanför våra huvuden. Leif Granlund från Skellefteå har ordning på sina fåglar och upplyser oss andra om att det är en kungssörn. Den är märkbart irriterad över att vi kommit och invaderat friden. Men vi stannar inte länge.

En trevlig dag avslutas som sig bör i saloonen. Hästarna är nattade och med god mat och dryck putsas där självbild. Dagens bedrifter modifieras och

blir till riktiga äventyr som någon egentligen borde skriva en bok om.

Många ämnen diskuteras men de flesta slutar med någon koppling till hästar. Så mycket påverkar de oss.

Lisa berättar om "Hovleden". En turistsatsning som går ut på att man med egen häst ska kunna rida på uppmärkta leder över hela Gotland. Hittills nästan 50 mil. Ett antal gårdar är utsedda som startgårdar och Änggårde är en av dem. En satsning som Lisa hoppas så småningom ska ge klirr i kassan. Men rik tror hon aldrig hon blir. Åtminstone inte på hästar.

– Man måste vara dum i huvudet som håller på med hästar egentligen, avslutar Lisa Lindgren.

Men man ser på henne att hon ljuger som... ja, som en häst travar.

